

„Kegyelemből, jó cselekedetekre teremtve” (Ef 2,8–10): ezek vagyunk mi, akik hiszünk Krisztusban. Kegyelem, hogy hihetünk: nem magunktól jutottunk élő hitre, hanem „a Szentlélek hívott el az evangélium által”.

A 2. fejezet ennek az elhívásnak a reménységéről szól (1,18–19): mi ennek az alapja, hogyan végezte el ezt Krisztus, ezért mi milyen „státuszban” vagyunk és mi vár ránk: miben reménykedhetünk, miben lehetünk bizonyosak.

Honnan indultunk? Krisztus nélkül valók voltunk, ez volt a legfőbb hiányosságunk. Ebben mindenki, akit még nem hívott el Krisztus, egyforma, akár van ismerete Istenről, akár nincs.

Az efezusiaknak nem volt. Izráeltől idegenek voltak, a Megváltóról szóló ígéretek nem voltak az övék – mert azokat a zsidók úgy tekintették, hogy csak nekik szólnak, pedig a valódi céljuk az volt, „hogy megismerje az egész föld a Te nevedet”. – Az általános kijelentésből sejthették (volna) meg Istent, és ez indíthatta volna el őket arra, hogy keressék (Róm 1,20; ApCsel 17,27), kíváncsiak legyenek arra, hogy mi a terve.

A törvény sem csak a zsidókért adatott. A pogányok – ha ismerték volna – ebből láthatták volna meg, hogy az Úr igazságos, és közel van azokhoz, akik hozzá kiáltanak (5Móz 4,6–8). De nem ismertették meg a pogányokkal: csak a magukénak tekintették, és büszkék voltak rá.

A törvény is Krisztusra mutatott előre, az ígéretek is róla szóltak. Azzal, hogy Ő eljött és megváltott minket, betöltötte a törvényt és beteljesítette az ígéreteket. Akik távol vannak, közel kerülhetnek hozzá, az Ő vére által. Mi is közel kerülhattunk, a mi számunkra is beteljesedtek Isten ígéretei, ezért bizonyosságunk van.

Krisztus vére által kerülhattunk közel Istenhez, mert ez a vér törölte el a bűnt, ami elválasztott tőle. Ez a vér engesztelés, de csak azoknak, akik hisznek benne: „az Ő vérében hisznek” (Róm 3,25). Akik csak abban hisznek, hogy „jóra való keresztyén életet élek, mert így neveltek a szüleim”, azok még távol vannak. Akik abban hisznek, hogy Jézus Krisztus nagy példa volt, megmutatta, hogyan kellene élnünk, „ezért én is igyekszem”, azok még távol vannak. Akik azt mondják, hogy „vannak bűneim, de hátha nem lesz Isten olyan szigorú”, azok még távol vannak. Aki az Ő vérében hisz: hogy azért adta, hogy engem megváltson a bűntől és a büntetéstől – mert másként engem nem lehetett megmenteni, de Isten úgy szeretett engem, hogy ezen az áron is kész volt rá – az lett közel való, az van Őbenne, az született újjá.

Mi folyamatosan kaphattuk az ismereteket (vagy törődünk vele, vagy nem), ezt a hitet nekünk is személyesen kellett megkapnunk.

Krisztus „a két nemzetséget egyé tette”, azokat, akik benne hisznek. Isten annakidején kihívta Izráelt a népek közül, és nem engedte meg, hogy keveredjen velük. Ennek nem az ellenségeskedés volt a célja, hanem a bizonyágtétel: hogy megismerjék, milyen az igaz Isten, és hogyan bánik azokkal, akik az övéi. „A hozzám közel állókon mutatom meg, hogy szent vagyok” (3Móz 10,3). Mi is közel valókká lettünk, így rajtunk is megmutatja. 3Móz 10-ben megbüntette Nádábot és Abihút. Most is szigorúan veszi a bűnt, de a büntetést Jézus Krisztuson hajtotta végre. Ha mi „az Ő vérében hiszünk”, mi is ugyanilyen komolyan vesszük.

„Ő a mi békességünk”: megbékéltet Istennel és egymással. Az Ő gyermekei között nem lehet ellenségeskedés, azt Krisztus eltörölte. „Hogy megbékéltesse Istennel mindkettőt, egy testben a keresztfá által” – az Istennel való békességünk alapján lehetünk békességben egymással.

„A törvényt tételes parancsolataival eltörölte”: egyrészt az áldozati szertartást, mert az áldozatok Őrá mutattak, mint előképek; Ő pedig „egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a

megszentelteket”. Másrészt új emberré teremtett; belülről vezet, nem kívülről kényszerít / korlátoz. Ha véték ellene, akkor is az Ő áldozatában kell bíznom.

„Őáltala van szabad utunk mindkettőnknek az Atyához.” Mindkettőnknek: nem zsidóvá kell lennünk, nem a törvényhez kell „megtérnünk”, hanem mindkettőnknek Krisztushoz. Őáltala: nem azért, mert „ha nekik jár, akkor nekem is” – nekik sem jár, nekik is Krisztus nyitotta meg az utat. – Nem a Jézusról való ismereteim alapján, hanem ha Ő megtalált és hitet ébresztett bennem.

„Az apostolok és a próféták alapkövén” – Isten „rég” kijelentése és az apostolok (pogányoknak is szóló) bizonyágtétele ugyanazt hirdeti: Krisztust. „Más alapot senki sem vethet.”

A hívők közössége (az egész világon): Isten mai temploma. „Lakhat-e Isten a földön?” Salamon is rájött, hogy Isten „megalázkodása” az, hogy az Ő neve ott lakhat egy épületben. Megalázkodás volt az is, hogy emberré lett. Ilyen értelemben templom a hívők közössége is: olyan hely, ahol Isten dicsőítése folyik, mert arra hívott el, hogy „kegyelme dicsőségének magasztalására” legyünk (Ef 1,6.12.14). A hívő ember és a hívő közösség sem méltó, nem alkalmas arra, hogy Isten benne lakjon, Ő a Szentlélek által mégis megteszi ezt: hogy valóban Isten lakjon bennünk és közöttünk, és rajtunk keresztül megtalálhassák Őt.

„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.” Ef 6,24